

ler paa Loven af 23. Maj 1902, i Henhold til hvilken Kommunalbestyrelserne kan yde Tilskud til dette Formaal, dog ikke, uden højere Myndigheds Samtykke, et større Tilskud end det Beløb, som private yder. Imidlertid er disse højere Myndigheders, Amtsraadets og Indenrigsministerens, Samtykke til at yde større Tilskud aldrig blevet nægtet; det er endogsaa under tidligere Forhandlinger oplyst, at der af Kommuner har været iværksat Skolebespisning, uden at der er ydet privat Tilskud, og Venstre vilde ikke have noget imod, at dette blev legaliseret, saa Kommunerne frit kunde yde, hvad de ønskede, til det nævnte Formaal uden at spørge nogen højere Myndighed. Det er for øvrigt et Standpunkt, som Venstre har givet til Kende ved en Afstemning den 20. April 1912, og det Standpunkt er vi villige til fremdeles at vedstaa.

At gaa til, som det i § 3 faktisk foreslaas — om end kun som midlertidig Foranstaltning — at ændre Reglerne for Tilskud til anerkendte Arbejdsløshedskasser og Sygekasser, maa vi ogsaa være betænkelige ved. Begge de paagældende Love er af ret ny Dato; Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser er af 8. April 1914 og Loven om Sygekasser af 10. Maj 1915; Reglerne for Tilskud kan derfor neppe siges at være forældede. Vi kan tiltræde § 3, 1ste Stykke, hvorefter Hjælpekasserne og i København Understøttelsesforeningen kan yde Understøttelse i Anledning af Dyrtiden, hvorved vi mener, at ogsaa Medlemmer af Sygekasser og Arbejdsløshedskasser, for saa vidt de er i Trang, vil kunne hjælpes. Hjælpekasserne og Understøttelsesforeningen er gode og prøvede Institutioner, og Venstre har den Opfattelse, at den direkte Hjælp, der skal ydes, ydes bedst og sikrest gennem dem. Jeg tror ogsaa, det er bedst, at Understøttelsen saa vidt muligt ydes gennem et enkelt Organ, at Understøttelsen, om man vil, centraliseres; i modsat Fald vil Overblikket tabes med Hensyn til Understøttelsen og dens Størrelse i de enkelte Tilfælde.

I § 5 bestemmes Maksimum for den samlede Udgift til de Foranstaltninger, Lovforslaget omhandler. Statens Tilskud er begrænset til 4 Kr. pr. Indbygger, hvorimod Kommunens Tilskud, som man har tænkt skulde udgøre andre 4 Kr., med Indenrigsministerens Samtykke kan overskride denne Grænse. Ogsaa denne Paragraf kan vi tiltræde.

§ 6 indeholder et Forslag om en kommunal Formueskat, svarende til 25 pCt.

af den Formueskat, der paalignes til Staten, og fremdeles indeholder § 6 i øvrigt et helt Kaleidoskop af Skatter; der er noget for enhver Smag. Naar jeg før udtalte, at Lovforslaget var for løst bygget og for ubestemt, og forlangte det mere enkelt og klart, og naar jeg nævned, at man skulde være varsom med i en Lejlighedslov at præjudicere Fremtidens Skattelovgivning, tænkte jeg navnlig paa denne § 6. Venstre mener, at man i en midlertidig Lov som denne maa holde sig paa de kendte Baner, saa kan man for øvrigt mene om nye Skatteformer, hvad man vil. Efter min Mening vil vi rimeligvis en Gang, og maaske inden saa ret længe, komme til en Skat paa Jorden for sig og Bygningerne for sig, og naar Venstre ved Behandlingen af det Lovforslag om Ejendomsskyld, som vi havde til første Behandling i Gaar, har tiltraadt, at Jorden vurderes for sig, da skabes der jo netop herved, for saa vidt da Lovforslaget maatte vedtages, Grundlag og Mulighed for senere at gaa over til en saadan Beskatning. Men den almindelige Vurdering, som her paatænkes, kan jo ikke tilendbringes inden den 1. Februar, da Kommunalbestyrelserne skal paabegynde Arbejdet med det kommende Aars Skatteansættelser. Det almindelige Grundlag for en særlig Beskatning af Jorden kan derfor ikke til den Tid tilvejebringes. Kommunerne maatte da selv i Høj og Hast foretage en Vurdering, og den enkelte Kommune vilde paa den Maade, her er foreslaaet, blive udstyret med en lovgivende Myndighed. Jeg finder Anledning til at minde om, at vi dog har en Paragraf i Grundloven, der siger, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening; denne Paragraf suspenderer vi faktisk, hvis vi vedtager en saadan Bestemmelse, idet da den enkelte Kommune, som sagt, vil blive udstyret med lovgivende Myndighed. Den danske Stats Omraade er imidlertid ikke større, end at det nok kan overses, og der bør være den størst mulige Ensartethed i de Skatteprincipper, der anvendes; at spalte Landet i Smaasamfund, hvert med sit særlige Skattesystem, vilde fremkalde den rene Skatteforvirring, og det vilde efter vor Mening være ganske forkasteligt paa et saa løst Grundlag at udlevere en ny Skat til kommunale Eksperimenter. Vi mener derfor, at den forøgede Skat, Kommunerne skal udskrive, i alt væsentligt maa blive et Tillæg til de bestaaende Skatter og da navnlig til den personlige Indkomstskat —